

forlags Gennemførelse ikke er en Hindring for, at der kan blive forelagt og gennemført et Lovforslag med 137 Kredse, saa er der ganske sikkert ikke noget i Vejen for, hvis man kan blive enig derom, siden at forandre dette Forhold derhen, at der skal være 137 Kredse i Stedet for 110, deri er jeg enig med den ærede Minister. Men saa sagde den ærede Minister endvidere, at man vilde lege med Ilden, burde have Frygt for Provisorier, ved at tale om, at Forslaget er i Strid med Grundloven, og derfor hellere skulde slutte sig til Regeringens Forslag. Ja, der maa jeg rigtig nok spørge: Hvem er det, der leger med Ilden? Er det dem, der forelægge og behandle dette Forslag paa den Maade, at de ville gennemføre det, eller er det dem, der advarer imod at gennemføre det, fordi det ikke er i Overensstemmelse med Grundloven? Dette henstiller jeg til alvorlig Overvejelse. Naar man af Frygt for Provisorierne skulde gaa over til Regeringens Standpunkt, er det i Virkeligheden den samme Tale, man har hørt med Hensyn til andre Love, provisoriske Love med videre, at man skulde bare bevilge, hvad Regeringen forlanger, saa behøver man ikke at frygte for Provisorismen. Ja, det er ganske sandt, naar man blot giver Regeringen, hvad den forlanger, kan man være tryk, saa faar man ikke Provisorismen. Den ærede Minister siger saa til Slutning, at ingen Regering vil gaa med til en Grundlovsforandring, uden at man paa Forhaand er enig om en Valglov. Dette tilegnede det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bosjen) sig ogsaa som sit Standpunkt. Deri er altsaa den ærede Minister og det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds enige. Hvad siges der med dette? Der siges dermed, at man sætter almindelige Love over Grundloven. Jeg har ikke vidst rettere, end at Grundloven var den Kamme, inden for hvilken man skulde bevæge sig med de almindelige Love, og at den skulde man rette sig efter. Altsaa, naar man har vedtaget en Valglov, skal man derefter vedtage en Grundlovsbestemmelse, som skal rette sig efter Valgloven. Nej, jeg tror rigtig nok, at man her maa gaa den sædvansmæssige Vej, som er absolut den ene rette. Først skal man have Grundlovsbestemmelsen, og derefter skal Valgloven rette sig. Men om saa var, at det baade var Ministerens og det ærede Medlems Mening, at man maatte se at enes om en Valglov, som saa ikke blev gennemført før efter en Grundlovsforandring, vilde jeg sige til den ærede Minister og det ærede Medlem: Er det Deres Ønske, at man skal enes om en saadan Lov, skal jeg bidrage mit til,

at man om mulig enes om en saadan Lov og saa lader den ligge, indtil man faar en Grundlovsforandring. Jeg ved nok, at det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds ikke tillægger min Distand noget synnerligt Værd, og det gør jeg heller ikke Fordring paa. Men man gør jo, hvad man kan, og mere kan man ikke forlange. Altsaa jeg skal bidrage mit til, at der tilvejebringes et saadant Grundlag, naar man saa forinden kan saa en Grundlovsforandring gennemført. Jeg staar ikke paa det negative Standpunkt, at jeg blot vil forhindre denne Lov. Det vil jeg modsige paa ethvert Stadium.

Dermed er jeg saa færdig med den ærede Ministers Grunde. Nu kommer jeg til det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds. Det var ikke min Tanke, i hvert Fald ikke for nogle Punkters Vedkommende, at komme ind derpaa i Dag, naar han ikke havde givet særlig Anledning dertil. Jeg maa nu efter hans sidste Udtalelse eitere, hvad der staar i Rigsdagstidenden. Han sagde ved sin Dntale af, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) var Fader til de 137 Valgkredse, og at det kunde være farligt at saa saa mange: „Jeg vil derimod sige, at jeg har ganske vist en modsat Opfattelse, betingelsesvis og saaledes at forstaa, at for saa vidt som vi ikke kunne paavise 35 ny Folketingskandidater, der have haade Evne og Vilje til at varetage Hvervet som Folketingsmand, maatte jeg anse en saadan Forøgelse af Medlemsantallet for en Svættelse af Folketinget i Stedet for en Styrkelse deraf.“ Nu lagde jeg nok Mærke til, at det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds i Dag lagde Bægt paa, at det ikke alene var Evnen, men ogsaa Viljen, det kom an paa, men hvem skal kunne bedømme dette? Efter det ærede Medlems Udtalelse gjorde jeg ham sikkert ikke Uret i min første Udtalelse. Han siger nemlig: Vi skulle bedømme det. Men hvad forstaas der ved vi? Efter hans Udtalelser nys kan han i alt Fald ikke tillægge mig eller dem, der ere enige med mig, saa stor Betydning, at vi have Ret til at dømme om en Kandidats Kvalifikation til at være Folketingsmand, om han har Evne og Vilje dertil eller ikke. Det maa altsaa være de Herrer paa den anden Side og det ærede Medlem selv, der skulle bedømme deres Evne og Vilje. Det maa være Forligsmændene af 1ste April, der forstaas ved vi, og saa kan jeg saa godt forstaa, at de i alt Fald ikke ville have nogen til at være Folketingsmand, der ikke er i Overensstemmelse med deres Betragtning. Jeg skal imidlertid lade dette staa hen og se, om Vælgerne ville sige